

Вітнічук Юрій

ГИ-ГИ-И

Харків
«ФОЛІО»
2015

Зміст

Розділ 1	
Ги-ги-и	5
Розділ 2	
Спогади про Олександра Євдокимовича Корнійчука	97
Розділ 3	
Сни	115
Розділ 4	
Оповіді мороку	149
Розділ 5	
Кров-любов	155
Розділ 6	
Бестіярій	195
Розділ 7	
Легенди	209
Розділ 8	
Язиката Піхва	217
Розділ 9	
Арканумські історії	279
Розділ 10	
Прекрасна Емма Зунц	311

Розділ 1

ГИ-ГИ-И

ГИ-ГИ-И

1

Було мені, либонь, зо п'ятнадцять років, а братові Максіві — шість, коли наш татуньо виграв на довічне володіння дерев'яну садибу, єдиною незручністю якої було те, що там можна було тільки лежати і була вона на глибині двох метрів під землею. А влаштував він собі мандрівку в ліпший світ тим робом, що упав напідпитку з кладки в струмок, де й воді було жабі по коліна. Так вдало беркицьнути з кладки, може, таткові хтось і поміг, але нам про це нічого невідомо.

Щоправда, того вечора матінка веліла нам із братиком перетягти кладочку мотузкою і ледь-ледь підпиляти поруччя. Вона не пояснила для чого, то я й досі в здогадах. Коли ж уранці знайдено трупа, то мотузки, звісно, вже не було. Матінка одразу в плач:

— Ой горе ж мені! Ой лишенько! На кого ж ти нас зоставив?

Та гріх було нарікати, бо зосталася наша ненька в незлих руках своїх кавалерів, котрі ще за життя татуньового утоптали до нас стежечку і платили незлецькі гроші, віддаючи належне матусиним привабам.

В такий ото час мама нас виганяла з хати, але ми були не в тім'я биті і, підкравшись до віконця, усе любенько бачили. Меншенького я підносив на руках, щоб і він поглянув, як то наша мамуня йдуть гопки з дядьком на ліжкові.

Всіх її гостей ми знали добре з вигляду і завше ґречно віталися, дуже їх любили і шанували, бо ж приносили нам цукерки та інші солодоші.

Лише одного жевжика терпіти не могли. То був такий пузатий кнуряка, що ледве до хати влазив. Ото він, щоб не увередити нашу матінку, не на неї вибирався, а клав її зверху. Це ж, було, бідна матінка ґецкають та ґецкають, аж рясним по́том сходять, а він лежить, мов колодисько, та й сопе тіко.

Га, псяюха, то ти так! Заставимо ж ми і тебе поґецкати. Перед самим його приходом узяли та перцю щедро посипали в ліжку під простирадло. Самі причаїлися за вікном і чекаємо.

Приходе наш любасик і зараз із матінкою порозбиралися — та й бух у ліжку. От мама почали своє робити, а він, хоч-не-хоч, і терне задком, перець йому — й туди. Ех, як не почне він кидатися та підкидатися, що матуся наша, мов горобчик, злітали то вгору, то так швидко додолу ґепцяли, що ми вже забідкалися, аби не беркицьнула вона на підлогу. Але Бог милував. Зате ж наш кнуряка після тієї скачки безперестанку сахарницю свою чухав. І вдягається вже, бісова намога, а чухається!

А то якось нас дідуньо під вікном застукали, та як галайкнуть:

— А що ви тут, шибеники, робите, га?

Ми ж йому:

— Цитьте, діду! Клієнта сполохаєте!

— Якого ще в біса клієнта?

— А ходіть-но лишень погляньте!

Та з тих пір і дідуньо наш учащати почали під вікна. Усе нам, було, наказують:

— Дивіться, не забудьте й мене покликати, коли там теє... Бо візьму ломаку, то ноги поперебиваю! Ич, лобуряки!

Не минуло року по татовій смерті, а наша матуся з'їздила на ніч. Куди й кавалери пропали — наче вітром здуло.

Як на зло, ще й з дідом пригода. Дідуньо, бачте, займалися тим, що перевіряли сусідські курники. Вони всюди любили порядок.

— Я, — каже, — чужого не беру, а беру зайве. Ото як почну курей рахувати, бачу — непарна рахуба, то й кажу собі: не буде пари — з'їдять татари. І забираю одну курку. А як нарахую парне число, то вже одну візьмеш — пару розіб'єш. Беру дві.

Одної нещасливої години прилапано було нашого дідуня в курнику саме як вони парній курочці голівоньку скручували. Дідуньо, звичайно, пробували пояснити, що його діяльність спрямована винятково на користь господарства, але кийки на ці апеляції не зважили і справно вирахували парність дідових ребер. Так що ні в кого вже сумніву не було, що дід зайвого ребра не мав.

Після такої рахуби небіжчик з ліжка вже не вставали. Але нам вже було добре відомо, що порода наша живучіша за котячу, і дідуньо бозна ще скільки літ валятимуться в ліжку, доки надумають Бозі духа віддати. А що це нам було й зовсім не до речі, то не дуже-сьмо жалували, коли якось уночі дід до задихнувся під периною, котрою накрилися з головою.